

Uitleg bij de button en pet 1873

Vorig jaar, begin 2011, hoorde ik eigenlijk goed voor het eerst over de “Onder Staatstoezicht” periode. (nog tien jaar moesten de slaven die formeel de vrijheid hadden gekregen op 1 juli 1863 op de plantages blijven werken tegen een gering loon adw) Ik was daar heel boos over. Op 29 september 2012 was ik precies 50 jaar in Nederland. Ik was 7 jaren oud toen ik hier naar toe werd gesleurd door mijn moeder. Ik heb dus alle opleidingen vanaf de 3e klas lagere school in Nederland gehad. Nou kreeg ik in de vaderlandse geschiedenislessen al bijster weinig mee, maar dat men zo'n schandelijk, cruciaal gegeven, als men kijkt naar de sociaal economische situatie van de nazaten, zo doelbewust verzwijgt, maakte me woest. Dat men bovendien, zowel nazaten van daders en van slachtoffers, althans, van de laatsten het "establishment", voor zover men daarvan kan spreken, er alles aan deed om het ook zo te houden, maakte me razend. Ik moest daar wat mee. Zo kwam het dat ik in februari/maart 2011, de tijd dat we aan de slag gaan met plannen en geld zoeken voor de slavernij herdenking maand in juni, op het idee voor deze button ben gekomen. Daar wij altijd worden afgescheept met een fooi, waarmee we nagenoeg geen grote activiteiten kunnen ontplooiën, moest ik de tering naar de nering zetten. Tussendoor ter overdenking: het 400- jarig bestaan van New York kreeg € 80.000.000 belastinggeld, waarbij in feite de uitroeiing van de Manahatta indianen werd gevierd, tegen € 750.00 voor het 140- jarig jubileum afschaffing van de Nederlandse slavernij. Als enige te onderscheiden groep in Nederland hebben we nog steeds geen landelijk dekkend podium. U leest het goed, **140- jarig jubileum!** Vrijheid kent immers geen grenzen en voorwaarden. Bovendien is het uniek in de geschiedenis van de mens dat de slachtoffers de daders moesten compenseren. In eerste instantie kwam ik op de idee van een pet, een cap. Echter, ik noemde het al, de fooi, ik kon nooit zoveel caps maken om een opvallend signaal af te geven. Een beetje kwantum petten zou een enorme aanslag op het toegewezen budget zijn. Ik kwam toen op de idee om op exclusieve schaal 25 petten te maken en 500 buttons, zelfde belettering, zelfde kleur. Aldus geschiedde. De 25 petten zijn een collectors item, althans, nog wel. De buttons ook, nog wel. De pet is alleen voorbehouden aan personen waarvan ik inschat en weet dat zij het slavernij dossier toegewijd zijn. Ik kan u een opgave doen van de personen die er een hebben gekregen, als u dat wil. Uiteraard valt er te praten over een exemplaar voor uw museum collectie. Ik neem aan dat u op de dag van Eliezer de pet heeft gezien bij alle mensen die bij de organisatie van die dag meewerkten, o.a. Kaikussi, Frank Mansro, Eddy Linthorst, Artwell Cain e.a hebben er een. De button werd een alternatief voor de massaliteit, zij het een bescheiden, die ik wilde bereiken met het protest tegen het bewust verzwijgen van de waarheid. De 1e oplage was 500 stuks, evenals de 2e oplage. De pet en de button werden voor het eerst in 2011 gebruikt en dus afgelopen juni 2012. Omdat het doel niet bereikt is heb ik een afspraak, een sweri met mezelf gemaakt. Ik ga hiermee door totdat het bij het grote publiek post vat. Zodra er geld is worden er meer gemaakt en verdeeld onder de nazaten, met het verhaal erbij. Net zoals ik niet zo lang terug, weten hele massa's nazaten er niet van en zeker onze kinderen niet. Ik heb twee in huis wonende, tienerkinderen, de één op de middelbare school, de andere op de hbo. Ze hebben nog nooit een stuk geschiedenis over Suriname en/of de slavernij op hun school behandeld gekregen. Ik zelf, ik werd een paar weken voor het eind examen havo in 1975, van school gestuurd omdat ik de geschiedenis juf onheus had bejegend, omdat ze maar één halve A4 aandacht besteedde aan de banden met Suriname, en dat in dat jaar, het onafhankelijkheidsjaar nota bene, waarin je geen radio of tv, geen krant of tijdschrift kon open slaan of het ging over Suriname. Dat was meestal in negatieve zin over de enorme exodus daarmee verband houdend. Misschien dat u zich nog sommige krantenkoppen kunt herinneren waarin er bijv.

door dominees uit Zeeland vanaf de kansel werd opgeroepen zich te verzetten tegen de komst van de duivel.....

De actie van 1873 is nog lang niet over, wordt vervolgd.

Andere symbolen die ik heb bedacht en ontworpen zijn de button van NiNsee, "leg geschiedenis niet aan de ketting" en die enorme zwarte, ballonnen met het opschrift: "Eliezer", 1873 en NiNsee altijd! die u aan het hek van Beth Haim hebt gezien en aan het podium in het Oosterpark afgelopen 1 juli 2012.

Nou moet u, na het bovenstaande gelezen te hebben, niet denken dat u met een of ander creatief of kunstzinnig genie te maken heeft. Ik weet zelf niet hoe ik op de ideeën ben gekomen. Het gebeurde gewoon. Kan er niets aan doen.

Perez Jong Loy

Voorzitter Vereniging Opo Kondreman